

De uitbarsting van de Pinatubo zorgde voor een spoor van vernieling. In een straal van twintig kilometer rondom de Pinatubo zijn de dorpen van de kaart geveegd. De hutten zijn bedolven onder massa's lahar.

Wetenschappers zeggen dat het op zijn minst nog vijf jaar gaat duren vooraleer er opnieuw enige vorm van cultivatie mogelijk is.

Foto's F.V.Z.

weer de rivierbedding overwinnen, het heeft zijn tol geëist aan deze blanke zwakkeling. Gelukkig heb ik nog een halve liter drinkbaar water bij me, en twee broden. Als ik die uit mijn rugzakje haal, en met een mes mijn beleg begin uit te smeren moeten mijn drie gidsen hartelijk lachen. Uit één van de huizen tovert Jun-Jun Pacis, een neef van de vrachtwagenbestuurder, een paar potten tevoorschijn. Van de hutjes die totaal vernield zijn wordt wat riet en een paar stukken hout afgebroken, en voor ik een eerste hap kan nemen, brandt er al een vuurtje.

Wilde bananen

Waar ze het vandaan halen weet ik niet, maar er kookt rijst en op de geïmproviseerde tafel verschijnen plotseling allerhande wortels, kleine knolgewassen, en een paar wilde bananen. Dat laatste is het enige herkenbare

voor me. Terwijl ik zit uit te blazen, heeft mijn derde gids Willy Cabalic met een jerrycan uit het enige frisse beekje in de buurt, water gehaald. Het is niet te begrijpen hoe ze erin slagen. Ik voel me klein. Indien ik hier twee dagen moest verblijven, zou ik met de hongerdood bedreigd zijn.

Zover mijn oog reikt, kan ik niets eetbaars ontdekken. Zand, stof, lava en nog eens zand. In de late namiddag trek ik samen met Jun-Jun nog even naar Bel-Bel, het laatste oord vóór je als het ware in de krater van de Pinatubo valt. Ik begin even te panikereren op de weg er naar toe, want er is in de verste verte geen levende ziel te bespeuren, laat staan hutjes.

„Geen probleem”, verzekert Jun-Jun me. En inderdaad, na een kwartier door het riet een helling opgetrokken te hebben staan we plots oog in oog met Bel-Bel. Een dorpje kan je het niet noemen: een verzameling van een paar hutjes, die er nu als afbraakhout bijliggen. En ongelooflijk maar waar, onder een bananenboom in de schaduw zit er zowaar een familie.

Via Jun-Jun, die nog een klein beetje Engels spreekt en voor me vertaalt, kom ik te weten dat de man het vroegere opperhoofd (chief) van Bel-Bel was. Hij woonde met zijn familie een tweetal maanden in een opvangkamp, maar kon er niet aarden. Daarom trok hij terug naar zijn geboorteplaats. De familie leeft letterlijk van „de hemelse dauw” en slaapt gewoon buiten.